

Textul 1

A fost odată ca niciodată, chiar în mijlocul codrului, un han în care trăiau un hangiu și o hangiță. Într-o zi, hangiuul a găsit într-o poiană o fată frumoasă și, după ce s-a sfătuit cu soția sa, au hotărât s-o crească la fel ca pe copilul lor. Toți drumeții care poposeau la han o îndrăgeau pe fată și se mirau de frumusețea ei neasemuită. O alintau „floarea cea frumoasă de la crâșma din codru”. E drept că și hangița era frumoasă, însă Florița o întrecea cu mult.

Când a sosit vestea că împăratul va trece cu tot alaiul său prin acele locuri, hangiuul a scos din beci vinul cel mai bun, iar hangița s-a împodobit cu cele mai scumpe găтели. Dar frumusețea ei pălea în fața Floriței care, chiar și îmbrăcată în haine de rând, a cucerit pe loc inimile aleșilor oaspeți.

Din ziua aceea însă, invidia a început să o roadă pe hangiță, care o pune pe fată la muncile cele mai grele, în vreme ce ea se închidea într-o odaie și întreba o oglindă fermecată:

– Oare cine-i mai frumoasă, eu sau Florița?

Iar oglinda îi răspunde mereu la fel, că Florița e cea mai frumoasă. Hangița n-a mai putut să rabde, așa că a chemat-o la ea pe Baba-Cloanța, o cotoroanță care trăia undeva în adâncul codrului. S-au înțeleș amândouă ca fata să fie dusă de cotoroanță în pădure, să-i scoată ochii și s-o lase în voia sorții.

Când Baba-Cloanța a văzut-o pe Florița, parcă nu-i venea să-i facă rău unei fete așa frumoase. Până la urmă, a dus-o în pădure, unde o căprioară le-a tăiat calea. Dar, când s-a uitat la Florița, căprioara a rămas țintuită în loc, deoarece farmecul fetei lua mințile oamenilor și animalelor deopotrivă.

Atunci cotoroanței i s-a făcut milă de fată, așa că [...] a lăsat-o pe Florița să plece. Fata a mers ce a mers până când a ajuns într-un luminiș unde se înălța o casă, în fața căreia un cocoșat se chinuia să jumulească o pasăre, dar se vedea de la o poștă că nu prea se pricepe.

Florița l-a întrebat ce căuta de unul singur în mijlocul pădurii. Cocoșatul i-a povestit că avea grijă de casa unor bandiți care în acel moment erau duși la furat și s-a plâns că multe îndura din partea acestora, căci nu le plăcea mâncarea, care îi ieșea ba prea sărată, ba prea piperată.

– Pleacă degrabă, fetițo! a mai sfătuit-o cocoșatul. Dacă hoții te vor găsi aici, te vor ucide, căci sunt foarte răi!

Însă Florița nu s-a speriat, ba chiar s-a apucat să deretice prin casă și să facă mâncare. La scurt timp, au apărut și cei doisprezece bandiți, lihniți de foame, iar cocoșatul a ascuns-o pe Florița sub pat. Bandiții s-au mirat de curățenia din casă, apoi unul a gustat din friptura de porc, altul din cea de pui și li s-au părut atât de gustoase, încât au început să se bată pe mâncare.

– Nu vă mai certați! le-a strigat Florița ieșind din ascunzătoarea ei. Dacă de acum încolo vă purtați frumos și nu mai mergeți la furat, vă voi găti în fiecare zi!

Bandiții au rămas cu gura căscată, apoi s-au arătat bucuroși să o primească pe Florița în casa lor, iar din acea zi nu s-au mai dus la furat.

După o vreme, hangița, bănuind că fata nu murise în pădure, și-a întrebat din nou oglinda, dar răspunsul a fost același, că Florița este cea mai frumoasă. Plină de mânie, a chemat-o iar pe Baba-Cloanța la ea și împreună au pus la cale alte blestemății.

***, „Florița din codru” (basm repovestit de Adina Popescu)

Textul 2

Ana a început clasa I la școala de pe bulevardul Titulescu și m-am dus cu ea în prima zi, s-o văd trecând pe sub bolta de gladiole ținute de colegii din clasele mai mari. Dar mai departe n-a vrut să meargă decât cu mine de mână. Mi-am zis: „Are doar șase ani, e normal, hai cu ea până în clasă”. Acolo, a refuzat să rămână singură în bancă, și atunci m-am așezat lângă ea, iar învățătoarea,

foarte tânără, n-a zis nimic, ne-am zâmbit reciproc, iar eu mi-am început orele în clasa I [...] cu o plăcere nespusă. Copiii din jur m-au acceptat firesc, ca pe bunica lor de acasă, cerându-mi să le liniez și lor caietele, să șterg cu guma etc. A doua zi la fel, mă simțeam utilă și mă amuza să-mi mut acul patefonului la începutul plăcii. Până ce, într-a treia sau a patra zi, la difuzorul din clasă, la care se auzea doar clopoțelul de recreație, a răsunat o voce severă: „Bunica din clasa I D este rugată să vină la direcția școlii!”. Prinsă asupra faptului, m-am pornit, cu învățătoarea și cu Ana după mine, spre cancelarie, unde directoarea m-a primit cu o privire consternată: „Păi, ce ne-am face dacă toți copiii ar veni la școală cu cineva din familie? E împotriva regulamentului.”.

Chiar, ce ne-am face? Mi-a venit atunci ideea salvatoare: Sif. Am rugat-o pe directoare să mai folosească difuzorul o dată ca să-l cheme pe fratele mai mare din clasa a III-a, și într-un minut el a fost la ușă. I-am spus: „Ții minte poveștile de astă-vară din tabără? Ce-ar fi să vă duceți amândoi în clasa Anei și să le spuneți și copiilor?” Ideea le-a plăcut și au pornit amândoi de mână, fără să se uite înapoi. Era vorba de două basme adorabile, povestite de profesorul Constantin Kessler. În primul, un vrăjitor i-a prefăcut pe Făt-Frumos, pe Ileana Cosânzeana și pe Zmeu în trei crenguțe pe care le-a băgat în sacul lui. „Hai să le desenăm! După ce recunoașteți cine e fiecare crenguță?” (Desigur, Ileana era o floriceică, Făt-Frumos o creangă dreaptă, iar Zmeul, un scaiete țepos.) [...]

Învățătoarea mi-a povestit pe urmă că Sif a avut mare succes: Ana a desenat pe tablă crenguțe și prăjiturile, iar copiii au fost încântați să asculte basme în loc de lecții. Prima sonerie de recreație nici nu a fost luată în seamă, după a doua, Sif a declarat că mai știe și alte povești și a ținut-o așa până la ora plecării acasă. A doua zi n-a mai fost nevoie să mă duc la școală, Ana avea deja o grămadă de prieteni.

Adina Nanu, „Călătorie în jurul casei mele”